

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D. S. i A. B.**

skazanych z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i inne

w dniu 27 sierpnia 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 41/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 11 października 2022 r., sygn. akt III K 156/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

[PGW]

UZASADNIENIE

A.B. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 22 kwietnia 2020 r. do dnia 20 lipca 2020 r. w K. przy ulicy P.. w pomieszczeniach mieszkalnych, działając wspólnie i w porozumieniu z D.S. i S.R., wbrew przepisom ustawy uprawiali konopie inne niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 58 krzewów, przy czym uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, a nadto wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał zbioru, a następnie rozdrobnił i wysuszył nieustaloną ilość krzewów konopi innych niż włókniste wytwarzając w ten sposób znaczną ilość środka odurzającego w postaci 3.116,56 gram marihuany o wartości nie mniejszej niż 124.640 złotych w celu wprowadzenia jej do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 18 marca 2013 r. do 23 marca 2013 r., od 13 lutego 2014 r. do 14 lutego 2014 r., w dniu 27 maja 2014 r., w okresie od 19 kwietnia 2015 r. do 20 lipca 2018 r. kary łącznej 5 lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 października 2017 r., sygn. akt 111 K 75/17, obejmującą kary 2 lat pozbawienia wolności, 3 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności, 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczone za umyślne przestępstwa podobne z art. 280 § 2 k.k., 284 § 3 k.k. i 278 § 1 k.k. popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
2. w dniu 20 lipca 2020 r. w K. przy ulicy P.. posiadał wbrew przepisom ustawy znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 60,68 gram o wartości nie mniejszej niż 1.800 złotych, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 11 października 2022r., sygn. akt III K 156/21, Sąd Okręgowy w Opolu:

1. uznał oskarżonego A.B. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII. części wstępnej wyroku, eliminując z opisu sformułowanie: „w celu wprowadzenia jej do obrotu”, tj. czynu z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 cyt.

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;

2. na podstawie art. 70 ust. 4 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec A.B. nawiązkę w wysokości 3.000 zł złotych na rzecz Stowarzyszenia „M.” Zakład Opieki Zdrowotnej „M. Ośrodek Rehabilitacyjno-Readaptacyjny w Z.”;
3. uznał oskarżonego A.B. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IX. części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 62 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu A.B. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu łączną karę 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

Wyrokiem zostali skazani także D.S. oraz S.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 41/23:

- utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A.B. stwierdzając, że środki karne w postaci nawiązek zostały orzeczone:

a) względem oskarżonego A.B. w punkcie XIII części rozstrzygającej w związku z przestępstwem z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanym mu w punkcie XII części rozstrzygającej oraz zasądził koszty postępowania.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł m. in. obrońca skazanego A.B. zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w całości na korzyść skazanego - zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia

przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. i wskutek powyższego bezzasadne przyjęcie wbrew logice i doświadczeniu życiowemu, iż skazany współdziałał z pozostałymi skazanymi w popełnieniu czynu kwalifikowanego z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 1 k.k.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu oraz wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia względem A.B..

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okregowej delegowany do Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego A.B. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., tj. w sytuacji wniesienia kasacji przez wymienione w tym przepisie podmioty szczególne (art. 523 § 4 k.p.k.).

Jak słusznie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, okoliczności prowadzenia i uprawy marihuany przez D.S. i A.B. w mieszkaniu w K. zostały ustalone na podstawie obszernego materiału dowodowego w postaci wyników przeszukania mieszkania w K. przy ulicy P., wyników śledczych oględzin pomieszczeń mieszkalnych w K. przy ulicy P. wraz z dokumentacją fotograficzną, wyników użycia testera narkotykowego w celu ustalenia czy susz roślinny ujawniony podczas wymienionego przeszukania odpowiada właściwościom marihuany, oraz opinii biegłych z badań fizykochemicznych środków odurzających zabezpieczonych podczas wymienionych czynności śledczych, wyników śledczych

ogłędzin przedmiotów zabezpieczonych podczas przeszukania pomieszczeń mieszkalnych w K. przy ulicy P. wraz z dokumentacją fotograficzną, opinii z badań daktyloskopijnych śladów zabezpieczonych podczas wymienionych wyżej oględzin, opinii z badań genetycznych śladów biologicznych zabezpieczonych podczas śledczych oględzin pomieszczeń mieszkalnych w K. przy ulicy P., pisma z D. Sp. z o.o. wraz z dokumentami zamówienia, jak również zeznań świadków: J.T., D.S., H.K. i K. Ł. i częściowo wyjaśnień oskarżonego S.R..

Odnosząc się do zarzutu kasacyjnego obrońcy skazanego A.B. wskazać należy, że - wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia - Sąd odwoławczy w pisemnych motywach orzeczenia jasno wskazał, iż Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu sprawy respektował zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej, zasadę bezstronności, zasadę in dubio pro reo, a także zasadę swobodnej oceny dowodów. Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Swoje stanowisko Sąd I instancji uzasadnił w sposób prawidłowy, nie pomijając żadnej z istotnych okoliczności i odnosząc się do każdego relewantnego oraz ujawnionego na rozprawie głównej dowodu. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób rzeczowy odnosi się do najistotniejszych okoliczności sprawy i wypełnia wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k. i pozwoliło na pełną oraz właściwą kontrolę instancyjną.

Sąd II instancji wskazał, iż w wyniku analizy dowodowej Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonych D.S. oraz A.B. w części zaprzeczającej udziałowi w organizacji i prowadzeniu plantacji marihuany, na tle zeznań wszystkich świadków, wyników przeprowadzonych przeszukań, śledczych oględzin miejsca przestępstwa, opinii biegłych oraz zebranej dokumentacji. Zatem Sąd a quo nie tylko nie miał wątpliwości co do wiarygodności dowodów obciążających oskarżonych, uznając je za wartościowe, a wyjaśnienia oskarżonych ocenił wyłącznie jako przyjętą linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Nie jest trafne twierdzenie skarżacej, że doszło do wadliwych ustaleń w określeniu roli jaką pełnił A. B. w uprawie konopii, tj. w aspekcie przyjęcia

współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k. – por. m. in. uzasadnienie wyroku SO, s. 5). W tym kluczowym zakresie dla prawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego nie można skutecznie podważyć wyprowadzonych ocen przez oba - wskazane - Sądy orzekające w sprawie.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17).

W tym stanie rzeczy kasacja musiała zostać oddalona w formule kwalifikowanej – jako oczywiście bezzasadna w rozumieniu przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadne, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku obrońcy w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

WB.

[ms]